

رسول الله صلى الله عليه وسلم شخصى را دید که شتر قربانى را مى کشید و با خود مى برد. فرمود: «ازْكَبْهَا»: «بر او سوار شو». آن شخص گفت: این شتر قربانى است. رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمود: «ازْكَبْهَا»: «سوار شو».

از ابوهريره رضى الله عنه روايت است که رسول الله صلى الله عليه وسلم شخصى را دید که شتر قربانى را مى کشید و با خود مى برد. فرمود: «ازْكَبْهَا»: «بر او سوار شو». آن شخص گفت: این شتر قربانى است. رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمود: «ازْكَبْهَا»: «سوار شو». ابوهريره مى گوید: او را دیدم که بر شتر سوار شده و همراه رسول الله صلى الله عليه وسلم حرکت مى کند. و در روايتى آمده است: رسول الله صلى الله عليه وسلم بار دوم یا بار سوم به او فرمود: «ارْكَبْهَا وَبَلِّغْ أَوْ وَبِحَاكْ»: «وای بر تو، بر آن سوار شو».

[صحيح است] [متفق عليه]

وقتی رسول الله صلى الله عليه وسلم مردى را دید که شتر قربانى را مى کشید حال آنکه نیازمند سوار شدن بر آن بود، به وی فرمود: بر آن سوار شو؛ اما از آنجا که هدى و قربانى نزد آنها از جایگاه خاصى برخوردار بود، بر آن سوار نمى شدند؛ و به همین دلیل بود که آن صحابى به رسول الله صلى الله عليه وسلم مى گوید: آن شتر قربانى و هدیه ای راهی بیت الله است؛ پس رسول الله صلى الله عليه وسلم مى فرماید: بر آن سوار شو هرچند شتر قربانى و هدیه ای راهی بیت الله باشد. و دو و سه بار این مساله را تکرار کرد و شدتى را با سخنش همراه کرد و گفت: سوار شو؛ و به این ترتیب جواز سوار شدن بر آن را بیان داشت هرچند قربانى و هدیه باشد؛ و سرانجام آن مرد بر شتر سوار شد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/3152>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

